

molek: „oče naš, kateri si v nebesih... oče... oče naš...“ Umolknila je. A kmalu zopet: „oče naš...“

Pogledala sem ji ostreje v meglene oči. V istem hipu vzdignila je glavo in me motrila z mrzlim pogledom, a ustni sta se ji premikali k molitvi. In motrili sva se.. Plášno se je jela odmikati. Čudezna sila gnala me je za njo, in sledila sem ji iz kota v kot, kakor v snu...

A sedaj! Na obličji zablestel ji je rdeči svit večne luči;... oči so se ji oživilo in vzdikšal se je nje staz...

Pred mano stala je visoka, jasna postava. Vzdigovala se je više in više, razprostrla je nad mano svitli, roki, kakor angelj zmage in ustni sta ji trepetali: „oče naš...!“

Povesila sem glavo in se zgrudila na kamenita tla...

V mehkih, lahno se tresočih glasovih pele so cerkvene orglje skrivnostne pesni, ki so naraščale bolj in bolj, kakor upi vtolažene duše,...

„Vera“, o sladka, sveta vera!“ sem zašepetala in pa:

„Oče, oče naš, kateri si v nebesih!“

Viola.

V noči.

Čarobna noč, jasna in tiha

Objela je dol in gore,

Ščip svitli je plaval po nebu,

Blestele so zlate zvezde.

V tej noči čarobni in tibi

Pod tvojim sem okencem stal,

Iz ktereга meni najlepši,

Nebeški je žarek sijal.

Bledel je ščip svitli na nebu

Bledelo je zvezdic zlato,

A jaz sem v dno duše zaklenil

Oci tvojih krasnih nebó.

Kristina.

V nedeljo popoludne.

Spisala Marija Ana.

Zlato solnce ljubko sije skozi odprta okna v mojo sobo, a jaz slonim polusedeča in poluležeča na divanu premišlujem svoje in tuje gorjé. Kar prihrumé po stopnjicah Duška, Milka in Tončka. Kaj ne gremo še v B. k ustanovitvi ženske podružnice? „Res je že čas“ — skočim kvišku eden dva, tri odpravim se in gremo. Pridemo do glavnega šetališča „Via Miramare“. Mimo nas zdrčita iskra konjiča vprežena v krasen landau. V njem sedi rejena postarana gospá z dvema hčerkama. Mon

Dieu (moj Bog) prinese nam veter na uho! Gotovo kake francoske tujke — pravim svojim spremljevalkam. „Ah beži, beži“ pravi Milka. „Gospa mama prinesla je pred tridesetimi leti na hrbtu oglja, razumeš, oglja tam od Hrušice nekje. Gospodu je vgajala lepa čička in postala je pristna dama, katera živi le za francosko modo in francoske romane.

Mimo odhitita mlad gospod in gospa. Oba lepa fina od glave do pet. „Ich kann nicht mehr weiter“ (ne morem dalje) pravi ona vpehana. Nemci, menim jaz. „Kako ste vendar naivni“, reče Duška. Kaj res ne poznate učiteljice O—ve, ki je bila na slovenski ljudski šoli u N. in še govorilo se je nekaj o njeni narodnosti?

Za nami prijezdita dva jezdeca na čilih angleških konjih. Bilo ju je veselje gledati, kako samozavestno sta sedela ter le konjema zdaj pa zdaj prigovarjala trabb, gallop. Tudi dva Slovenca rojena na Štajerskem, pravi Tončka, zdaj vodji prvih tukajšnjih bank.

Dojde nas priprost delavec z ženo in čvetero otrok, ki veselo klepečejo in kriče. Senti marima (čuj mati), gvarda papa (glej oče). „Taži, taži“, pravi oče, kar je pokazalo, da je pravi Slovenec, ki trdo služi svoj vsakdanji kruh, a še trše lomi laščino.

Prejde nas čedna gospa z dvema otrokoma, ki srečna poskakujeta pred njo. „Nicht so springen“ (ne skakati). Ta je prišla pred desetimi leti z Notranjskega služiti slučajno v nemško obitelj; navzela se je tako nemškega duha.

Slo in vozilo se jih je mimo še sto in sto, med njimi višji dostojanstveniki in nižji uradniki, bogati trgovci in mali obrtniki, elegantne gospe in priproste žene, a spregovoril ni ni eden slovenske besede, četudi se je videlo marsikomu, da, mnogim in premnogim, po govoru in po licu, da jih je rodila slovenska mati. Da rodila samo, odgojiti jih ni mogla, ni znala, ni hotela, kali?

Va vse strani odprta so žrela, v koje se pogražajo naši sinovi, naše hčere. Tu je izborna služba; tam bogata partija, tu zopet upanje v boljšo bodočnost, tam boj za vsakdanji kruh; tu sili uboštvó, tam brani bogastvo; tu nesreča, tam obilnost sreče. Vsaka sapa, vsak dih, odnaša narodno zavest. Ubogi naš narod, ubogi naš jezik!

Si li res tako okoren, tako trd, da se te boje povsod doma in v tujini, v javnem in zasebnem življenji?

A ker nikdo ne šteje te,

Ker ves te svet teptá z nogami

Jaz ljubim tem srčneje te,

A ljubim te — s solzami!

Dunajsko pismo.

Spisal Bil-EI.

(Dalje.)

Kljubovati moramo nevarnim sovražnikom slovenske narodnosti, da priborimo slovenskemu jeziku popolno pri-